

8 passos per guanyar amb el 51%

written by Carles Suárez i Graells | 14 d'agost de 2019

0. Acceptar el 51%. De fet, amb la meitat més u de vots ja és suficient. Així es regeix la democràcia. I Catalunya no hauria de tenir (i menys autoimposar-se) menys drets democràtics que ningú. Idealment, seria òptim arribar al 55% de vots (uns 2,7 milions) que és el darrer precedent que la UE va imposar a Montenegro. Però aquest mínim s'hauria d'acceptar en un escenari de negociació per un referèndum vinculant, no per iniciar el procés aquí descrit.

1. Revalidar el mandat. Els mandats electorals no s'implementen en diferit, i menys un mandat unilateral de separació d'Espanya. Un mandat així només es pot implementar en un procés d'acceleració històrica. Hi ha dècades en què res canvia i hi ha setmanes que es converteixen en dècades. Del 7 de setembre al 30 d'octubre estàvem de ple en aquest període, ara ja no. Han passat ja quasi dos anys de l'1-0, els principals partits (excepte excepcions i exiliats) reneguen del mandat, la mobilització ha minvat i els CDR han desaparegut. Cal crear un altre mandat. Hi ha dues opcions: unes eleccions (amb els problemes de definició de partits i la lentitud dels ritmes institucionals) o, molt millor, tornar al 7 de setembre i convocar un nou referèndum unilateral.

2. Defensar el referèndum. Degut a la repressió, Espanya ha pogut conèixer com van ser els preparatius de l'1-0, motiu pel qual en part un nou RUI és descartat per part de l'independentisme. Però nosaltres també vam aprendre de l'actuació espanyola. Sabem del cost reputacional que tingué per Espanya la repressió policial, i que una repetició similar de la seva actuació sota govern del PSOE mostraria al món que no és un problema de la dreta espanyola, sinó estructural d'un estat fallit i opressiu. També vam aprendre els límits de la

seva capacitat operativa per avortar el referèndum, de la seva impossibilitat d'estar a 2.300 punts de votació al mateix moment. On es van allotjar, quins col·legis –i per què– van prioritzar, les rutes que van seguir. Una coordinació òptima de mobilització popular i forces institucionals sabia quins ports i carreteres bloquejar, quins col·legis defensar, com exercir un control del territori real que mitigui, encara més que l'1-0, la capacitat repressiva espanyola.

3. Recollir el mandat. Sabem també que l'objectiu d'Espanya fou evitar l'homologació internacional del referèndum, i és clau que no ho aconsegueixi. D'una banda, cal mantenir la Junta Electoral a tot cost, eina imprescindible per validar formalment el referèndum i homologar-lo internacionalment. D'altra banda, la defensa de la votació no ha d'anar en detriment de la participació. Allà on la policia tanqui un col·legi cal anul·lar-ne el cens, així la intervenció policial no impacta la participació. Cal evitar el cens universal i la digitalització del procés electoral, que permet atacs, atura la votació, i provoca cues llargues que impacten encara més en la participació.

4. Proclamar de forma immediata. Cal fer-ho la mateixa nit dels resultats, evitar repetir l'error dels deu primers dies d'octubre, quan Espanya es va recompondre i va recuperar la iniciativa mentre prometia negociacions. Cal evitar la desorientació pròpia i la reorganització del contrincant. Abaixar immediatament la bandera espanyola, i repetir la proclamació arreu del territori des dels ajuntaments i institucions regionals.

5. Buscar reconeixements internacionals. Comunicar la DUI al cos consular barceloní i a les cancelleries internacionals i demanar explícitament reconeixements. De forma intel·ligent i transversal, buscant tant aquells països de més tradició democràtica com els que més interessos tinguin d'afeblir Espanya. Només que un país faci el pas, per molt petit i irrellevant que sembli, l'efecte dominó serà imparabile.

Demandar formalment l'ingrés a l'ONU i la permanència a la UE. En paral·lel, les Delegacions a l'exterior s'han de convertir en ambaixades de la República, actuant com a tal en els seus països i treballant (que ja ho haurien d'estar fent) pel reconeixement immediat tant d'aquests com de tercers, via les respectives ambaixades. L'acció exterior republicana s'ha d'acompanyar d'una gran mobilització de les Assemblees Exteriors de l'ANC i les comunitats catalanes a l'exterior al complet per sensibilitzar l'opinió pública dels respectius països i maximitzar el dany reputacional espanyol.

6. Assumir la dualitat de poders. Després de la DUI, la nova legalitat catalana i l'antiga legalitat espanyola competiran pel control del territori. Caldrà posar els recursos autonòmics al servei del nou estat. Si resulta inefectiu, serà el moment de crear un sistema judicial propi i institucionalitzar nous cossos de protecció que permetin la supervivència del nou poder existent. El mateix en tots els fronts, si cal, decretant la nacionalització dels sectors estratègics, com la banca, o l'energia. Espanya intentarà, i potser aconseguirà, empresonar el govern i el poder institucional. Serà el moment, aquest cop sí, de posar en marxa l'Assemblea de Càrrecs Electes i que prenguin el relleu. A cada acció repressiva una reacció popular. El poder popular català no hi cap a les presons espanyoles.

7. Mobilització permanent. La dualitat de poders només es pot superar i el procés de ruptura sortir victoriós amb una forta mobilització permanent, que combini l'acció massiva amb l'impacte econòmic. D'una banda mantenir un punt neuràlgic central d'agitació permanent i atracció dels mitjans de comunicació internacionals, sigui el Parlament o plaça sant Jaume. De l'altre, prioritzant mesures de pressió real d'impacte econòmic, el bloqueig del transport i la circulació de mercaderies, que provoqui una caiguda de la borsa, una escalada de la prima de risc i, sobretot, crear les condicions per tal que els països centrals europeus tinguin més incentius

per intervenir que per no intervenir. Espanya no aguanta una setmana de paralització econòmica a Catalunya sense que intervingui la UE.

8. La intervenció exterior. L'objectiu del procés és que quan la UE intervingui, l'independentisme mantingui el (màxim possible del) control del territori i la màxima força negociadora per aconseguir un referèndum vinculant amb arbitratge europeu amb les millors condicions possibles (sense límits estratosfèrics de participació o de vots favorables). No hi ha cap escenari d'independència real que no passi per una intervenció exterior. Espanya mai acceptarà de forma voluntària una solució democràtica i els CDR no aniran a desallotjar les casernes militars espanyoles. Només una intervenció exterior que obligui a Espanya a acceptar els resultats del referèndum i que tuteli, en cas de victòria, un període de transició, de retirada de les forces militars i divisió d'actius i passius pot aconseguir la independència real. Però per aconseguir la intervenció, caldrà posar Espanya al límit via aquest indestruïble alineament de desobediència institucional, mobilització popular i internacionalització del conflicte.